ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ στρατάρχης Ναρβαέζ λίγη ὥρα πρὶν πεθάνῃ ἐρωτήθηκε ἀπὸ τὸν ἱερέα ποὺ εἶχε πάει νὰ τὸν ἐξομολογήσῃ, ἐὰν συγχωροῦσε τοὺς ἐχθρούς του.

— Δὲν ἔχω ἐχθρούς, ἀπήντησε ὑπερήφανα ὁ στρατάρχης.

— Πῶς αὐτό ;

— Τοὺς ἐτουφέκισα ὅλους !

***

Μεταξὺ φίλων :

— Πῶς ! Εἶσαι σύ ; Δὲν πέθανες λοιπόν ;

— Καθόλου.

— Ἤσουν τόσο ἄσχημα τὴν τελευταία φορὰ ποὺ σὲ εἶδα, στὴν ἀρρώστεια σου.

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, ἀλλ' ἔγινα καλά.

— Πῶς τὸ κατώρθωσες ;

— Ἄ ! Ἐντελῶς τυχαῖα... Ἀρρώστησεν ὁ γιατρός μου...

***

Κάποτε ποὺ ὁ βασιλεὺς Ὄθων ἀνέβηκε στὴν κορφὴ τῆς Οἴτης ἐρώτησε τὸν ἀξιωματικὸ ποὺ διοικοῦσε τὸ ἐκεῖ ἀπόσπασμα ὀροφυλάκων :

— Αὐτὴ εἶνε ἡ θέσις ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἐγκρέμισε τὸν Λίχα;

— Μεγαλειότατε, νὰ μὲ συμπαθᾶς ποὺ δὲν ξέρω καλὰ ἀπήντησεν ὁ γέρος ἀξιωματικός, νὰ ρωτήσουμε τὸν Βελέντζα ποὺ εἶνε ἀρχαιότερος στὴν καταδίωξη τῆς ληστείας...

***

Κάποιος ἐρώτησε κάποτε τὸν ἱστορικὸ τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως καὶ γυιὸ τοῦ διασήμου μουσουργοῦ Μέντελσον :

— Ποιὸ νομίζετε ὅτι εἶνε τὸ ἐφημερότερο ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ πατέρα σας ;

— Ἐγώ, ἀπήντησεν αὐτὸς ἁπλῶς.

***

Ὁ Βολταῖρος εἶπε κάποτε στὸν ζωγράφο Ἰωσὴφ Βερνέ :

— Σεῖς, κύριε Βερνέ, θὰ μεταβῆτε στὴν ἀθανασία ! Ἔχετε τὰ σταθερότερα χρώματα !

— Τὰ χρώματά μου δὲν ἔχουν καμμιὰ σύγκριση μὲ τὸ μελάνι σας, ἀπήντησε μετριοφρόνως ὁ διάσημος ζωγράφος.

***

Ὁ Μέττερνιχ ἦταν μανιώδης συλλέκτης αὐτογράφων. Κάποτε παρήγγειλε νὰ ζητήσουν καὶ ἀπὸ τὸν Ἰούλιο Ζανὲν τὸ αὐτόγραφόν του. Ὁ Ζανὲν ἔγραψε τὸ ἑξῆς : «Ὁ ὑποφαινόμενος δηλώνω ὅτι ἔλαβα ἀπὸ τὸν κ. κόμητα Μέττερνιχ εἰκοσιπέντε μποτίλλιες κρασιοῦ τοῦ Γιοχάννεσβουργ, γιὰ τὶς ὁποῖες καὶ τὸν εὐχαριστῶ θερμῶς. Ἰούλιος Ζανέν».

Ὁ Μέττερνιχ... ἔστειλε τὶς μποτίλλιες...

***

Σὲ μιὰ συναναστροφὴ ποὺ ἐδίδετο στὸ σπίτι τοῦ διασήμου μουσουργοῦ Βέρντι, παρακάλεσεν μιὰ κυρία νὰ τραγουδήσῃ κάτι. Ἡ κυρία ὕστερα ἀπὸ πολλὰ νάζια, τὸ ἀποφάσισε τέλος καὶ ἐδήλωσε πῶς θὰ τραγουδήσῃ κάτι ἀπὸ τὸ «Τροβαττόρε».

— Ἄ, ἀγαπητέ μου μαίτρ, εἶπε στὸν Βέρντι, πόσο φοβᾶμαι !...

— Ἀμ' ἐγώ ; τῆς ἀπήντησεν ὁ μουσουργός !

***

— Τί θὰ ἐκάματε ἐὰν γινόμουν αὐτοκράτωρ ; ἐρώτησε μιὰ μέρα ὁ Πρίγκηψ Ναπολέων Βοναπάρτης τὸν Αἰμίλιον Ζιαρδέν, ὁ ὁποῖος ἦταν πολιτικός του ἐχθρός.

— Ὑψηλότατε, θὰ πήγαινα στὸ Βέλγιο, ὅπου θὰ ἔμενα ὅλο τὸ διάστημα τῆς βασιλείας σας.

— Ὅλο τὸ διάστημα τῆς βασιλείας μου !

— Ἄ ! ἐπρόσθεσε χαμογελῶντας ὁ Ζιαρδέν, τὸ διάστημα αὐτὸ θὰ ἦταν τόσο σύντομο !...

θηκε. . Καταλαβαίνεις τώρα περὶ τίνος πρόκειται...ἔ :...

— Τὸν δυστυχισμένο !... ψιθύρισα.

Ὁ φίλος μου στάθηκε μιὰ στιγμὴ καὶ μὲ κύτταξε.

—Καὶ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς μὲ τόση εὐκολία ὅτι ὁ κ. ντὲ Μαζερὲλ εἶνε ἕνας πραγματικὰ δυστυχισμένος ἄνθρωπος...

— Τί ἐννοεῖς ; ρώτησα μὲ ἀπορία...

— Νά !... Μοῦ φαίνεται πῶς μέσα σ' αὐτὴ τὴν τρέλλα ὑπάρχει μιὰ μεγάλη εὐτυχία... Δηλαδὴ τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου... Παραδέχομαι πῶς ὁ γεροντάκος αὐτὸς εἶνε βέβαια ἕνας τρελλὸς ποὺ πιστεύει ὅτι βλέπει μπροστά του τὶς δυὸ ἀγαπημένες του νεκρές, ὅτι μιλάει, ὅτι τρώει κάθε βράδυ μαζί τους. Ἐμεῖς βέβαια δὲν τὰ βλέπουμε ! ἐκεῖνος ὅμως ;... Μήτως νομίζεις πῶς θὰ ἦτανε εὐτυχέστερος ἂν πίστευε κι' αὐτὸς σὰν κι' ἐμᾶς, ὅτι τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἔχουν πεθάνει πραγματικὰ καὶ πῶς δὲν ὑπάρχουν πιὰ στὸν κόσμο ;...

Μέσα στὸ χλωμὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ποὺ κυλοῦσε στὸν καθαρὸ οὐρανό, ἐκύτταξα τὰ μάτια τοῦ φίλου μου, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσω.... Εἶχε εἰπεῖ μὲ τέτοια σοβαρότητα τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια ποὺ εἶχα ἀρχίσει κι' ἐγὼ νὰ πιστεύω ὅτι δὲν εἶχε ἄδικο...

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ συμβουλὲς ἑνὸς ταβερνάρη

Στὴ κωμόπολη Ριμπεράν τῆς Γαλλίας ἕνας ταβερνάρης ἔχει κρεμάσει ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζί του μιὰ πινακίδα, στὴν ὁποία εἶνε γραμμένες ἡ ἑξῆς συμβουλὲς πρὸς τοὺς πελάτες του.

«Ὅσοι μπαίνουν ἐδῶ γιὰ νὰ πιοῦν κρασὶ πρέπει νὰ σκέπτονται ὅτι :

Τέσσερα ποτήρια κάνουν μιὰ λίτρα καὶ δυὸ λίτρες κρασὶ φτάνουν γιὰ νὰ φέρουν δυνατὸ κέφι...

»Ὅτι τὸ δυνατὸ κέφι ἀνοίγει εὔκολα μιὰ συζήτηση καὶ ὅτι μιὰ συζήτηση καταλήγει ἀξιόλογα σὲ καυγᾶ.

»Ὅτι ἕνας καυγᾶς φέρνει στὴν παρέα δυὸ χωροφύλακες καὶ ὅτι οἱ δυὸ χωροφύλακες φέρνουν ἕνα ἀστυνόμο, ποὺ χωρὶς νὰ ρωτήσῃ κανένα ὁδηγεῖ τὴν παρέα στὴ φυλακὴ καὶ ὕστερα στὸ δικαστήριο...

»Ἂς ἔχουν τὸ νοῦ τους λοιπὸν ὅσοι μπαίνουν ἐδῶ μέσα, ἂς πίνουν ἥσυχα τὰ λίγα ποτηράκια τους καὶ ἂς προσέχουν νὰ γυρίζουν στὸ σπίτι τους νωρὶς χωρὶς νὰ δημιουργοῦν ἐπεισόδια.»

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία πῶς μὲ τὸ στόμα τοῦ ἀγαθοῦ αὐτοῦ οἰνοπώλου, ὁμιλεῖ ἡ ἴδια ἡ σοφία καὶ ἡ σύνεσις.

***

Μιὰ ἰδιότροπη διαθήκη

Ἕνας ἐκκεντρικὸς ἀμερικανός, ὁ Δαβὶδ Μποῦρκετ, ποὺ πέθανε τελευταῖα στὴ πόλη Ὄχιο, ἄφησε μιὰ πολὺ περίεργη διαθήκη. Ἄκληρος καθὼς ἦτανε, χωρὶς κανένα συγγενῆ, ὁ Δαβὶδ Μποῦρκετ διέθεσε τὰς 400.000 δολλάρια εἰς τὰ ὁποῖα ἀνήρχετο ἡ περιουσία του, γιὰ τὴν ἵδρυση ἑνὸς ἀσύλου «ὅλων τῶν πτωχῶν γυναικῶν τῆς ἐπαρχίας του, αἱ ὁποῖες θὰ ἔχουν ἡλικίαν 16—28 ἐτῶν καὶ θὰ εἶνε κοντές, εὔθυμες, φιλόδοξες καί... κομψές...»

Ἡ διαθήκη ὁρίζει ἀκόμα ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος στὸ ἄσυλο αὐτό, τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἐκπληροῖ τοὺς ἀνωτέρω ὅρους. Καὶ ὡς ἐξήγησιν τῶν περιέργων αὐτῶν προσόντων, τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦνται, ὁ Δαβὶδ Μποῦρκετ, προσθέτει τὰ ἑξῆς, εἰς τὸ τέλος τῆς διαθήκης του :

«Ἔχω τὴν γνώμη, ὅτι μόνον ἀπὸ 16—28 ἐτῶν ἡ γυναίκα μπορεῖ νὰ ἐπιθυμήσῃ εἰλικρινῶς μιὰ πραγματικὴ καλλιτέρευση τῆς ζωῆς της. Ὅταν περάσῃ αὐτὴ τὴν ἡλικία ὅτι καὶ ἂν λέῃ εἶνε... ψέματα ! Ἡ φύση στὶς γυναῖκες τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ τύπου ποὺ περιγράφω στὴ διαθήκη μου, ἔχει πάντοτε μιὰ ξεχωριστὴ διάθεση καὶ ἀγάπη, γιὰ ὅλα τὰ ὡραῖα πράμματα τῆς ζωῆς, γιὰ ὅλες τὶς ἀπολαύσεις τοῦ βίου, μὰ δυστυχῶς ποτὲ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ ἀγάπη αὐτὴ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῶν γυναικῶν. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἀκριβῶς κι' ἐγὼ προσπάθησα μὲ τὴ διαθήκη μου νὰ ἱδρύσω αὐτὸ τὸ ἄσυλο καὶ νὰ ἱκανοποιήσω κάπως ὅλα τὰ ὄνειρα τῶν γυναικῶν τῆς ἐπαρχίας μου !...

***

Ἐπιδημία αὐτοκτονιῶν

Φαίνεται ὅτι τελευταίως στὴν Ἀμερικὴ ἡ αὐτοκτονίες ἔχουν καταντήσει σωστὴ ἐπιδημία. Ἐκεῖνο μάλιστα ποὺ κάνει μεγάλη ἐντύπωση καὶ σχολιάζεται καθημερινῶς ἀπὸ τὸν τύπο τῆς Νέας Ὑόρκης, εἶνε ὅτι, σχεδὸν ὅλες ἡ αὐτοκτονίες συμβαίνουν μεταξὺ τῶν νέων. Τὸ περίεργο δὲ εἶνε ὅτι ἐλάχιστες αὐτοκτονίες γίνονται ἀπὸ οἰκονομικοὺς λόγους. Οἱ περισσότερες ἔχουν αἰσθηματικὰ αἴτια καὶ πολλὲς φορὲς μάλιστα μερικοὶ νέοι τῆς Ἀμερικῆς αὐτοκτονοῦν γιὰ ἐντελῶς ἀνεξήγητους λόγους. Ἕνας π. χ. ἀπὸ αὐτούς, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐφύτεψε μιὰ σφαῖρα στὸ κρανίο του ἄφησε τὴν ἑξῆς μυστηριώδη καὶ ἀκατάληπτη ἐπιστολή :

«Αὐτοκτονῶ. Εἶμαι πλούσιος.—Αὐτὸ ἦταν λοιπὸν ἡ ζωή ; ὄχι. εὐχαριστῶ πολύ.—Ἀρκετὰ ἕως τώρα. Ἦταν πολὺ ἄστεῖο νὰ ἐξακολουθῶ νὰ ζῶ !...»

***

Τρῶνε καί τά... σκυλλιά ;

Ἡ Σαξωνία εἶνε ὁ τόπος στὸν ὁποῖο γίνεται τεραστία κατανάλωσις... σκυλλίσιου κρέατος ! Στὸ Γερμανικὸ αὐτὸ κράτος, μεταχειρίζονται τοὺς σκύλλους, ὅπως ἡμεῖς ἐδῶ μεταχειριζόμαστε τὰ βώδια καὶ τὸ πρόβατα. Τὰ ἀνατρέφουν δηλαδή, τὰ παχαίνουν, τὰ σφάζουν καὶ τὰ πουλοῦν στὰ κρεοπωλεῖα.

Καὶ ἡ κατανάλωσις τῶν σκυλλιῶν, γίνεται ἐν πλήρει ἡμέρᾳ ὅπως π. χ. στὸ Ζέννιτζ, ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ διαβάσῃ στὴν ἀγορὰ ἕνα σωρὸ ἐπιγραφὲς μὲ τὶς λέξεις : «Κρεοπωλεῖον σκυλλιῶν».

Τὸ μεγαλύτερο κατάστημα τοῦ εἴδους αὐτοῦ βρίσκεται στὴν ἐργατικὴ συνοικία τοῦ Σάννεμπεργκ. Ὁ ἰδιοκτήτης του, ὀνομαζόμενος Ντσόσεργκ, ἔχει τὸν... ἐπίζηλον τίτλον : ὁ «βασιλεὺς τοῦ σκυλλίσιου κρέατος».

Κατὰ τὸν τελευταῖο εὐρωπαϊκὸ πόλεμο οἱ κάτοικοι τοῦ Ζέννιτζ ἔφαγαν 40.000 σκυλλιά, ὑπολογίζεται δὲ ὅτι ὁλόκληρη ἡ Σαξωνία καταναλίσκει, κάθε χρόνο, περὶ τὶς 50.000 σκυλλιά !...